

“Cal estar despert per a somniar”

Carregat d'optimisme i amb un missatge molt clar, Joan Amèric ens presenta l'espectacle *Defensa del somriure*. El cantant d'Alzira transporta els seus seguidors a un concert on no sols sonaran cançons anteriors amb un to diferent, sinó també temes inèdits.

—Què aporta el nou espectacle a la vostra trajectòria?

—A *Defensa del somriure* repassem tota la discografia i avancem alguna cançó del proper disc, com la que dona nom a l'espectacle, “Defensa del somriure”. Volem remarcar la diferència que hi ha entre les cançons interpretades de manera molt semblant al moment que van nàixer, és a dir, amb guitarra i veu, i quan es fan amb tota la banda. La proposta que fem és el contrast, el pas directe entre cançons despullades —fins i tot en cante alguna a *cappella*— i cançons amb arranjaments i banda. Mai no havia fet que, en un concert, coincidiren totes dues coses. Però és que la idea de l'espectacle és el trànsit constant entre les intensitats de so, entre els estímuls de la sonoritat.

—Pel que fa a les noves cançons, hi trobarem la mateixa línia de diversitat d'estils, o aquesta vegada us heu inclinat per algun de concret?

Joan Amèric puja a l'escenari, el 23 de gener, a Almussafes (Ribera Baixa). Sota el títol ‘Defensa del somriure’, el cantant juga amb el contrast entre l'autenticitat de la seua veu i la guitarra, soles, i la complexitat sonora de la seua banda, tota sencera.

—Hi ha un ventall que intenta ser ampli. Als discos anteriors —tret, potser, d'*Anima*, que era més temàtic—, s'hi apleguen els estils més diversos. De fet, a l'espectacle sentirem un vals, una balada, sentirem cançons amb sonoritat molt més elèctrica, cançons més ràpides...

—Per què *Defensa del somriure*? Quina idea voleu transmetre al públic?

—A l'espectacle hi ha un missatge molt passional. Es proposa el somriure com a arma de resistència, com a arma per a canviar les coses i no rendir-se.

—Un somriure com a lluita?

—Sí, exactament. És una lluita personal i col·lectiva. Parlem d'un somriure rebel, un somriure de lluita i d'acció, no un somriure *happy end*. Hem de somriure a mesura que les coses es tornen més difícils. De fet, una de les cançons noves, que es diu “Estem desperts per a somniar”, ens transmet que cal estar despert i molt poc adormit per a somniar de veritat. Conec molts militants que, després de dècades de lluita, han passat per diversos estats anímics, i el somriure sempre ha perdurat en el seu arsenal. Crec que la gent se sentirà identificada amb la proposta del somriure com a arma. I no perquè ho diga jo, sinó perquè ho practiquem molts.

—I com reflectiu aquestes idees?

—Amb les paraules tenim instrument de comunicació, però si acompanyem les paraules d'un altre missatge molt més sensorial, més directe a la pell i que juga amb la bellesa i la melodia, tenim avantatge. Ens comuniquem a través de dos camins alhora, no és sols poesia ni és sols música. La música afavoreix que la idea relacional, que es vol transmetre a través del text, s'entenga. A voltes, fins i tot, pense que faig una mica de trampa perquè utilitze la música per intentar emocionar a favor d'allò que diu la lletra.

—L'espectacle s'anuncia amb cançons inèdites que formaran part del vostre nou disc: és un projecte imminent?

—Hi versionem cançons anteriors i en presentem algunes de noves, però, de moment, no és la presentació d'un nou disc. No puc concretar quan eixirà, perquè no en tinc una idea clara ara mateix. Però sí que puc garantir que el disc arribarà quan pugui omplir-lo amb cançons que, des de la primera a l'última, m'enamoren.

Mariola Tàrrega